

REVISTA MUSICAL CATALANA

Crítica

Perich i Funktion, la subtilitat de la percepció

Redacció on 4 febrer, 2015 / 0 comments

Tristan Perich presentant la seva instal·lació Octave, al Foyer de la Sala 3 de L'Auditori fins al 28 de febrer. © www.facebook.com/auditoribarcelona

SAMPLER SERIES. Funktion. Vera Martínez-Mehner, violí. Jonathan Brown, viola. Erica Wise, violoncel. Obres de Kurtág, Magrané, Stockhausen i Rumbau. **L'AUDITORI (Sala Tete Montoliu). 27 DE GENER DE 2015.**

Per Mila Rodríguez Medina

Diu Tristan Perich que la seva instal·lació *Octave*, present al Foyer de la Sala 3 de L'Auditori fins al 28 de febrer, tracta sobre *“el cos i la nostra relació amb les freqüències”*. En una revisió del sistema de l'escala musical a través dels paràmetres propis de l'electrònica –l'espai d'una octava es reparteix entre 300 altaveus afinats seguint el sistema microtonal–, Perich proposa una instal·lació sonora estèticament simple però d'una reflexió complexa i detallista entorn de la nostra percepció auditiva. Encàrrec del cicle Sampler Series a l'artista novaiorquès, *Octave* es presenta com una escultura construïda en última instància pel mateix espectador, ja que la seva percepció es modifica, s'amplifica, es redueix i, per tant, es condiciona segons la seva ubicació i el seu moviment. Som davant d'una escultura amb la càrrega de perennitat que comporta, però al mateix temps en la qual la qualitat sonora per excel·lència és el temps. A més, al cap i a la fi, el món de les freqüències ens resulta perceptible només en una franja mínima. Què podem i què no podem percebre, doncs?

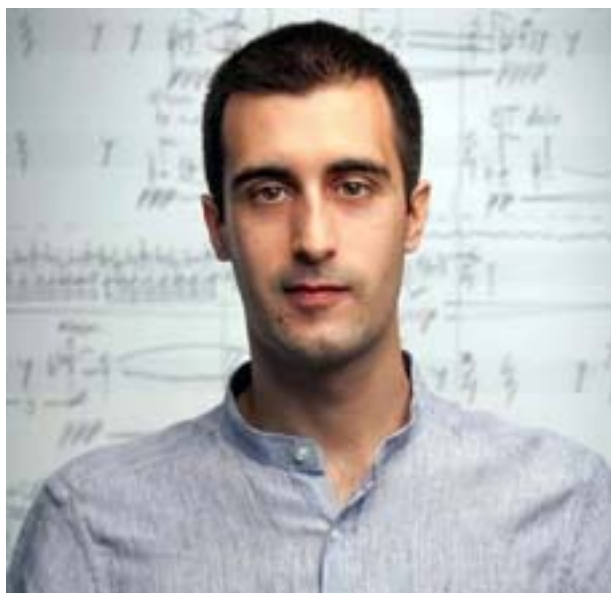

El compositor Octavi Rumbau

Potser per coses de la casualitat o a causa d'una molt bona programació, l'altre encàrrec de la nit es va presentar al concert de Funktion (posterior a la presentació de l'obra) com una representació, ara sí, purament musical de les bases proposades per Perich. L'obra *Trio* d'Octavi Rumbau, estrena mundial, se'ns va mostrar com una exploració melòdica d'*Octave*, com si el passeig condicionat per al visitant de l'obra estigués aleshores dirigit per la composició d'aquest nou gran nom de la composició a Catalunya. Com diu en l'entrevista del programa de mà realitzada per Jordi Alomar, l'obra parteix de *“com el món acústic es pot aproximar al món de la síntesi”*, amb la idea de *“barrejar sons sintètics, d'una naturalesa molt determinada, amb instruments acústics”*. Una obra dirigida des de l'electrònica pel mateix Rumbau, que a més va servir per mostrar la nova i encertadíssima proposta de distribució de la Sala Tete Montoliu de L'Auditori, amb una disposició circular del públic envoltant el trio de corda i un sistema d'altaveus precís per a l'electrònica que elimina radicalment els problemes d'acústica que fins ara es donaven a la sala, especialment amb propostes sense amplificar.

Gràcies a aquest canvi no vam perdre el més mínim detall de la interpretació excel·lent del trio

Funktion. Format per dos dels membres del Quartet Casals (Vera Martínez-Mehner i Jonathan Brown) i la violoncel·lista Erica Wise, aquest és un conjunt del més alt nivell i així es va demostrar amb la interpretació de l'obra *Jelek, Játékok és üzenetek* (*Signes, jocs i missatges*) de György Kurtág, tota una exposició de subtileses i imperceptibilitats, però sobretot amb la monumental *Trierkreis* de Karlheinz Stockhausen. L'obra del compositor alemany, composta els anys 1974-75, explora tots els registres, figures i símbols possibles de la corda i en les mans de Funktion es va manifestar en tota la seva plenitud. *Trierkreis* va ser a L'Auditori, a més, una exhibició del talent d'Erica Wise, el membre més desconegut del trio, però d'una qualitat i sensibilitat extraordinàries.

El compositor Joan Magrané

Tancant aquest joc de dobles parelles que proposava el concert (Rumbau posseeix una indubtable connexió amb Stockhausen), una altra estrena es posava en relació amb Kurtág. Després d'una estrena per part de l'Ensemble Intercontemporain al Manifeste Academy francès del 2014, Funktion interpretava per primera vegada a l'Estat i amb la justícia d'un concert la peça *Un tryptyque voilé* de Joan Magrané, un altre gran nom de la nova generació de compositors del país. L'obra neix de l'interès cap a l'extramusicalitat de Magrané i es basa en tres grans noms de la pintura –Dürer, Piero della Francesca i Duccio– combinats amb fragments poètics que donen com a resultat una obra subtil fins a l'extrem, amb un fort caràcter hipnòtic

indubtablement reforçat pels músics i molt interessant en l'àmbit formal, especialment en les diferències entre els fragments que donen forma al tríptic.

Una nova proposta del Sampler Series basada una vegada més en la interdisciplinarietat del context i l'eliminació de les limitacions formals, però amb un programa analitzat i de qualitat.

